

17.72x20.35	1	11	עמוד	הארץ - כותרת	05/12/2023	88467912-5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציורו - 80790						

הסיבות האמיתיות להוקעת ישראל

דינה פורת

מאמרת של לאה ענבל־דור (״מגין האנטי־שמיות הוותיקה באה״, ״הארץ״ 12.11) קור־בע בכיטויים שאינם משתמעים לשתי פנים, שישראל, וכיחוד ישראל שאחרי 1967, היא, והיא בלבד, האשמה כאהדה שמגלים הש־מאל ודעת הקהל הליברלית במערב לפלסטי־נים, לעומת עוינותם כלפי ישראל. וכי יש להם ברירה — הרי מדינה זו ״נוהגת באופן שיגעוני, חסר דעת ובחלי אמין, שעלול לשבש סדר עו־למי... מדינה אלימה, מנשלת ונוענית... אהוות שגאה, צדקנית ומתנשנת, שומלכה איום מת־מיד... קצרת רוח ויהירה״. וכיטויים אלה אינם אלא מבחר מתוך המאמר. אין ספק — כל אדם נאור חייב להיחפך בהכרח לאנטישמי לנוכח מדינה שכזאת.

אבל הכותבת אינה מתייחסת לאנטיש־מיות — יהודים והיחס כלפיהם אינם נוכרים כלל בדבריה. למעשה, היא מתכוונת לא־נטי־ציונות, ליחס כלפי המדינה היהודית. ועם זאת היא נמנעת מלציין, ולו בחטף, סו־כות ידועות לאנטי־ציונות, שאינן קשורות לאופייה של המדינה.

לא ייתכן שהיא אינה ערה לכך שככל שגוברת בחברה המערבית המודעות למצוקות של קבוצות מיעוט, כמו להט־בים, לא־לבנים, ומי שזכויותיהם האזרחיות והפוליטיות נפג־עות — כמו נשים בחברות נחשלות, או תוש־בי ארצות שהשלטון הקולוניאלי רושש — כך נוכרת האיבה לישראל, וכך מצויר יחס לפ־לסטינים בצבעים קודרים יותר. מותחי הביקו־רת מטפחים תפישה עצמית של אידיאליסטים רופפי צדק ומתקני עולם, כאשר בעיניהם כל חלש הוא גם צודק, אפירורן, ולהיפך. ולמי־רות זאת אין להם שום ביקורת על העוולות שמהן סובלים הייזדים, האויגורים, הנשים והלהט־בים במדינות מוסלמיות ועוד ועוד.

יש להניח שענבל־דור גם יודעת, שב־עוד שיש כאלה המבקרים את ישראל מתוך ידע — רבים מהמבקרים והמפגינים נגדה אינם טורחים ללמוד את הנושא, אלא נס־חפים עם מה שנראה כצו השעה. למפגינים הנלהבים כאחת הפגנות למען ״שחרור עזה״,

שהתבקשו לציין את מיקומה על המפה, לא היה מושג היכן היא נמצאת ומי שולט בה, והשואנים למען ״שחרור פלסטין מהנהר עד לים״ התפלאו להיווכח שישראל קטנה כל כך, ושיש כמה עשרות מדינות ערביות ומוס־למיות ובהן כמיליארד וחצי תושבים.

ומה בדבר הכסף? נושא שגם הוא כוודאי מוכר לכותבת. הכסף של איראן ועוד מדינות מוסלמיות קונה קתדרות באוניברסיטאות, ביחוד בארה״ב, ומממן לימודים ופעילות של סטודנטים מוסלמים. ככל שהתהליך הזה מת־עצם, כך הסטודנטים היהודים מאוימים יותר, וההצהרות של אקדמאים ליברלים־פרוגר־סיבים בגנות ישראל בוטות יותר. ככל שגדל מספר המהגרים המוסלמים והמשפחות שהם מקימים במדינות שאליהן היגרו, כך גוברת השפעתם בתקשורת, כממשל, באקדמיה וכ־וידה הציבורית. יר־ד הפורום החברתי במוע־צת האו־ם לזכויות האדם, המגנה את ישראל דרך קבע, הוא שגריר איראן באו־ם.

הטענה שהעוינות לישראל מקורה רק בהתנהגותה מתעלמת משלל הסיבות לאנטי ציונות במערב

ואיראן, אין צורך לומר, משקיעה הר־בה בתעמולה המסיפה להשמדת ישראל או לפחות להוקעתה. הכחשת השואה היא נר־שא מרכזי בתעמולה זו, כי ישראל קמה, כבי־כול, בזכות השואה, לא בזכות הציונות, ואם לא היתה שואה לא היתה לה זכות קיום. בעו־לם הדוכר ספרדית, המונה מאות מיליונים, מממנת איראן תחנת טלוויזיה פופולרית, HispanTV, המפיצה את הארס הוה, שהש־פעתו מצטברת, והוא משרת את מטרתה — לעצב את המורח התיכון ברוחה.

מאמציה של איראן משתלבים במסורת האנטי־ציונית שהותירה אחריה ברית המו־צות. האנטי־ציונות לא נולדה ב-1967, אלא כרנע שנולדה התנועה הציונית: בהוצאה הראשונה של הפרוטוקולים של זקני ציון

באנגלית מתואר הרצל כעומד בראשם של הוקנים, שהתכנסו בבאול כדי לתכנן את הש־תלשותם על העולם. הפרוטוקולים פורסמו לראשונה ברוסיה הצארית.

כריה״מ נקטה מראשית ימיה בקו אנ־טי־ציוני נוקשה, למעט רגע אחד של תמי־כה בעת הקמת המדינה, וזאת משום שרצתה לזכות בדריסת רגל במורח התיכון. היא הש־קיעה בתעמולה, ביחוד במדינות העולם הש־לישי ובמדינות ערב שבהן תמכה ללא סייג, שלא לדבר על רדיפת יהודים כשטחה, כולל משפטי ראווה והוצאות להורג כגין תמיכה בציונות. היא זו שרחפה את האו־ם לקבל את ההחלטה ולפיה ציונות היא גוענות, והשפע־תה של תעמולה זו לא נעלמה עם התפרקותה. ישראל היא הרי בעלת בריתה של יריבתה הגדולה, ארה״ב.

כל העובדות הללו כוודאי ידועות לכות־בת, אבל היא התעלמה מהן ותיארה רק את ישראל כאשמה במצב במורח התיכון, ובעולם כולו; כמי שמלכה איום מתמיד ועלולה לש־כש את הסדר העולמי — האשמה שכל אנטי־שמי ואנטי־ציוני היו מאמצים בשתי ידיים. ועוד התעלמות וועקת לשמים: הוא פורסם כחמישה שבועות אחרי הטבח הנורא ב-7 באוקטובר, אבל אין בו מילה אחת של מחאה נגד ארגוני נשים בינלאומיים, שאינם מג־נים את ההתעללות הברוטלית בנערות ונשים ישראליות; וגם לא מילה אחת על המאמ־רים שמפרסמים כתבים נאורים ופרוגרסי־בים, שכעודם תוקפים את ישראל על שגרמה לסבל של האוכלוסייה בעזה — הם מתעלמים או מזכירים רק בחטף את הוועות, ההתע־ללויות ותאוות הרצח שגרמו לסבל נורא לא־ורחים ישראלים ושבעקבותיהם יצאה ישראל להתקפה בעוה; והרי סבל אנושי הוא כראש מעייניהם. גם הקריאה המפורשת כאמנת המאס להשמדת ישראל אינה מוזכרת על ידם.

אבל מה שקרה באותה שנת ארורה לא היוז את הכותבת מדעתה: ישראל אשמה ככל.

הכותבת היא יועצת אקדמית של יר־ד ושם, פרופסור אמריטה בחוג להיסטוריה של עם ישראל באוניברסיטת תל אביב